

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobkyně **PhDr. H. P.**, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené pod sp. zn. 8 A 190/2015 jinému krajskému soudu

t a k t o :

Věc Městského soudu v Praze, sp. zn. 8 A 190/2015, **se p ř i k a z u j e** k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

K Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) byla podána žaloba ve věci práva na informace dle zákona č. 106/1999 Sb., a to proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 10. 2015, č. j. MSP 384/2015-OT-OSV/7, a č. j. MSP 385/2015-OT-OSV/7. Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu a tento návrh zdůvodnil tím, že má být přezkoumáváno rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí předsedy Obvodního soudu pro Prahu 2, který je nyní místopředsedou Městského soudu v Praze. K návrhu byla připojena vyjádření členů senátu 8 A městského soudu ve smyslu § 8 odst. 3 s. ř. s.

Žalovaný zamítl shora uvedenými rozhodnutími odvolání proti rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 40 Si 185/2015, a ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 40 Si 211/2015, která byla vydána Mgr. Alešem Sabolem, tehdejším předsedou Obvodního soudu pro Prahu 2, který je nyní soudcem a místopředsedou městského soudu pro věci správní, jak je zřejmé z jeho rozvrhu práce pro rok 2016.

Nejvyšší správní soud se s prakticky identickou situací vypořádal v rozhodnutí ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 As 112/2016 – 14, ve kterém analyzoval smysl § 8 s. ř. s. a dále uvedl, že „*Integrovaná součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Nestrannost a nezájatost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1*

Ústavy). Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující vnitřní psychický stav soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), o nichž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám“.

V tomto smyslu je v nyní posuzované věci jistě relevantní vyjádření zákonných soudců senátu 8 A městského soudu ve smyslu 8 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ovšem správně ve shora uvedeném rozsudku dále zdůraznil, že „*Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi našla stěží uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širěji, také v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšmu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce určitým, nikoliv nezaujatým vztahem k věci disponuje. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (I. ÚS 167/94, Ústavní soud: Sbírka náleží a usnesení Ústavního soudu). Na druhé straně Ústavní soud vyslovil, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto, nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou (II. ÚS 105/01). Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z dvojího testu nestrannosti soudce: subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci, objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost (III. ÚS 448/04).*

Pro lepší orientaci v nyní posuzované věci je namístě připomenout relevantní právní úpravu, vyjadřující postavení soudního funkcionáře, zde ve funkci místopředsedy krajského soudu. Místopředseda krajského soudu je podle § 119 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, orgánem státní správy soudu. Podle § 30 odst. 2 citovaného zákona místopředsedové krajského soudu vykonávají kromě rozhodovací činnosti také státní správu krajského soudu a státní správu okresních soudů, které patří do jeho obvodu, v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Podle § 121 odst. 3 citovaného zákona místopředsedové krajského soudu vykonávají státní správu krajského soudu a okresních soudů v jeho obvodu v rozsahu určeném předsedou krajského soudu. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona v obvodu hlavního města Prahy působnost krajského soudu vykonává Městský soud v Praze a působnost okresních soudů vykonávají obvodní soudy.

Rozhodně nelze ignorovat možnost, že postavení soudců ve vztahu k místopředsedovi soudu, u něhož sami působí, by mohlo zavdat objektivní pochybnost o nepodjatosti těchto soudců. Místopředseda soudu totiž může v zákonem stanovených případech vykonávat ve vztahu ke jmenovaným soudcům úkoly státní správy, které se jejich postavení v různém směru mohou dotknout.

Nejvyšší správní soud se v usnesení ze dne 3. 2. 2016, č. j. Nad 6/2016 – 48, vyslovil obdobně, jestliže soudcům příslušného senátu městského soudu vytkl, že nepostupovali

podle § 8 odst. 3 s. ř. s., jestliže lze mít pochybnosti o jejich nepodjatosti, neboť rozhodovali o rozhodnutích předsedy Obvodního soudu pro Prahu 2, který v současné době vykonává funkci místopředsedy městského soudu, u něhož sami působí.

Ve stejném postavení se nacházejí přirozeně všichni soudci správního úseku městského soudu, kdo proto nelze postupovat dle § 8 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Právě na tyto případy míří ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s., ukládající Nejvyššímu správnímu soudu *přikázat věc jinému, než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát*. Z výše vyložených objektivních důvodů jsou tedy splněny podmínky § 9 odst. 1 s. ř. s. pro přikázání věci jinému krajskému soudu.

U Krajského soudu v Praze přirozeně shora uvedené překážky projednání věci neexistují, takže vzhledem k místním hlediskům je právě tento soud k projednání věci vhodný.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 10. listopadu 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu